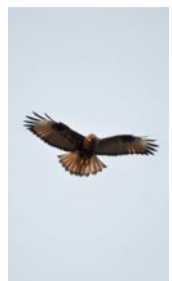

Resor

VARJE LÖRDAG I HELG

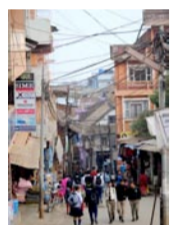
NEPAL. Karlstadsfamiljens stora äventyr

En ormråk spanar efter byte.

Besök hos grön-sakshandlaren hör till vardagen för Otto.

Tansen är en gemyttlig småstad full av liv.

VACKER VY. Utsikten över Pokharadalen går inte av för hackor!
FOTO: STEFAN ÖSTMAN

Det som inte får plats inne i bilen får plats utanpå.

Ida läser sjätte klass på distans från Sverige, med Otto som handledare.

Skolbarn har ofta lång väg att gå för att ta sig hem från skolan.

"Hemma är livet almanacksorienterat, här är det relationsorienterat"

VIKTIGA MÖTEN "Det är människan man möter på stigen som är viktig."

Pernilla Ardeby

Solen skiner från en klarblå himmel, bougainvillean står i full blom och Pokharadalen visar sig från sin bästa sida när jeepen sakta klättrar ner från hotellet mot gytret i turistkvarteren.

Nere vid Lakeside har jag stämt träff med familjen Ardeby för att göra dem sällskap till Tansen, den småstad i centrala Nepal som blivit deras hem.

- Så här gott om plats brukar vi inte ha i jeepen, skrattar en luttrad Otto när vi tränger ihop oss, två vuxna och fyra barn i baksätet och nästan lika många där fram. Ingen sitter ju i bagageutrymmet!

Resan mellan turistcentret Pokhara och Tansen bjuder på hisnande vyer. Med Annapurnamassivets 8000-meterstoppar i ryggen rör vi oss åt sydväst, djupare in i det nepalesiska landskapet.

Vägen slingrar sig fram längs två bergsväggars som stupar brant ner mot flodfåran några hundra meter under oss.

I byarna kryssar vi mellan getter, höns, kor, hundar och en och annan buffel. På terrasser längs slutningarna skördar kvinnor ris; åldringar bär tunga korgar på ryggen, fyllda med foder åt sina djur; skolbarn i färgglada uniformer vandrar den långa vägen hem från dagens lektioner.

Föll pladask

Det var faktiskt i Pokhara som Ardebys stora Nepalresa började en gång för 19 år sedan. Pernilla hade fått chansen att praktisera några månader på det statliga sjukhuset och föll pladask för landet.

Inte bara för dess skönhet och folkets vänlighet, utan för de stora behoven och chansen att göra skillnad. Hon såg de stora bristerna i sjukvården, inte minst hur barn för illa av undermålig vård och ovärdigt bemötande.

- Sedan dess har jag förberett mig för att komma tillbaka.

Så småningom träffade hon

Otto, som gjorde Pernillas Nepal-längtan till sin egen. 1997 besökte de landet tillsammans, men det dröjde till 2008 innan drömmen om att flytta dit blev verklighet.

Då hade de hunnit skaffa såväl arbetslivserfarenhet som rätt kompetens för uppgiften. Drivkraften för dem har varit en vilja att ta sin kristna tro på allvar, förklarar Pernilla.

- Vi tror att Gud vill att vi ska vara här, säger hon.

De hamnade i Tansen, där svensk mission har varit engagerad sedan 1955.

Vår jeep når den pittoreska staden efter närmare fem timmars resa (tolv mil) från Pokhara.

Staden klamrar sig fast på en bergssluttning, höjd över en vacker, grytformad dal. Längst upp ligger missionssjukhuset, erkänt som en av landets bästa inrättningar utanför huvudstaden.

- Det här sjukhuset är fantastisk! Jag älskar det, utbrister Per-

80

tusen patienter tar sjukhuset i Tansen emot varje år.

Barnsjuksköterska

Hon är barnsjuksköterska till yrket, med specialkompetens skräddarsydd för behoven i Nepal. Det första året ägnade hon åt språkstudier och praktiskt arbete på barnavdelningen, en både nyttigt och omskakande erfarenhet.

- Bara under det första halvåret i Tansen dog det fler barn än under de 16 år jag jobbat i Sverige, berättar hon.

Hon var först tvungen att lägga band på sig själv när hon såg hur barn behandlades, eftersom hon insåg att det var viktigare att bygga upp ett förtroende hos personalen än att komma med pekpinna.

Hon kunde sedan ge sig i kast med sitt stora projekt, att utforma en barnsjuksköterskeutbildning anpassad till de lokala förhållandena. Under två månaders inten-

"Jag är på väg in till marknaden för att köpa olja", berättar denna kvinna, snart framme efter att ha vandrat i två timmar från hembyn utanför Tansen.

Jeepresorna kan ibland vara väl spännande. Otto, John och Ida "njuter" av utsikten.

Pernillas mål är att Nirandjan och andra barn ska bemötas som barn i den nepalesiska sjukvården, något även mamma Sunita KC tycks uppskatta.

Gemenskapen i den lokala kyrkan är en viktig del av Pernilla och Ottos liv i Tansen.

Pernilla, Otto och barnen John, Moa och Ida ångrar inte för en sekund att de flyttade till Nepal. De stortrivs!

Mamma Devi Kala väntar på att dottern Karimas ben ska läka tillräckligt för resan hem från Tansensjukhuset.

sivstudier får nepalesiska sjuksköterskor hjälp att förstå barns speciella behov, samt träning i att bemöta barnen som barn, inte som små vuxna.

Nu är kursen etablerad och på god väg att få nationell status med stöd från Unicef.

Skola med utsikt

För Ottos del består vardagen delvis av arbete på sjukhusets medicintekniska avdelning, men större delen av sin tid ägnar han åt hemmet och barnen.

Fyraårige John är hemma på dagarna, Moa, tio år, går i en liten engelskspråkig skolgrupp och Ida, tolv år, läser årskurs sex på distans från Sverige, med Otto som handledare.

Skollokaler utgörs av enkla stenbyggnader, men med en bedärande utsikt över Tansendalen och, vid klart väder, även mot de snöklädda Himalaytopparna. Även barnen tycks trivas alldeles

Nepal

Nepal ligger mellan Indien och Kina (Tibet) och räknas till ett av Asiens fattigaste länder.

Yta: 147 181 km (en tredjedel av Sveriges)

Folkmängd: 29 miljoner

Huvudstad: Kathmandu

Statsskick: Republik

Valuta: Nepalesisk rupee

Tidszon: UTC +5:45

Källa: Wikipedia

utmärkt med tillvaron i Tansen.

- Jag vill inte bo här hela livet, men det kommer att vara sorgligt när vi måste åka hem, säger Moa under en rast från skolarbetet.

- Livet är mindre uppstyckat här och vi har inte så mycket ställtid. Trots att vi har väldigt mycket att göra så får vi ändå mer tid som familj, konstaterar Otto.

Uppskattar enkelheten

Ingen av dem klagar över den relativt enkla livsstil de tvingas till i Tansen. Tvärtom uppskattar de den.

- Vi har så mycket att lära. Hemma är livet almanacksorienterat, här är det relationsorienterat. Det är människan man möter på stigen som är viktig. Hemma hinner man ibland inte ens stanna när man möter någon man känner, jämför Pernilla.

Samtidigt berörs de starkt av enkelhetens andra ansikte - fattigdomen. Utöver de långsiktiga,

strukturella förändringar som de har fått visum för att arbeta mot, försöker de göra skillnad i närområdet.

- Nyss var vi på toalett-sightseeing i en by i närheten, ler Otto och berättar om ett litet toalettbyggarprojekt initierat av den lokala kyrka där de också är engagerade. Nästa satsning är ett föräldrastödsprojekt för familjer där barnen av en eller annan anledning far illa.

Om knappt ett år bär det av till Karlstad igen för familjen Ardeby. Det är inte utan viss bävan de blickar fram emot återresan till Sverige. Nog längtar de efter att komma närmare familj och vänner, men deras hjärtan har landat i Nepal för gott.

På ett eller annat sätt lär det bli en fortsättning på Nepaläventyret även efter 2012, var så säkra!

Stefan Östman

Internationellt samarbete

Pernilla och Otto Ardeby är utsända av trossamfundet Evangeliska frikyrkan (EFK) som Kyrkan i Karlstad tillhör. I Nepal samarbetar EFK med ett stort antal kyrkor och biståndsorganisationer från hela världen, inom ramen för United Mission to Nepal (UMN).

UMN har drivit sjukhuset i Tansen sedan 1955, med stöd från Sverige ända från början.

Sjukhuset har drygt 300 anställda nepaleser och ett tiotal utländska volontärer. Det har 165 bäddar och tar årligen emot cirka 80 000 patienter från ett stort geografiskt område.

Patienter som inte har råd att betala patientavgifter erbjuds ekonomiskt stöd. Årligen ges gratis vård motsvarande cirka en miljon kronor. Sjukhuset arbetar också med bytvecklingsprojekt.

Källa: www.poardeby.se, www.tansenhospital.org.np